

[Henry Christensen.]

tilslutning til, men, siger han, han kan ikke forstå, og han vil kritisere, at vi specielt har bedt om også at få den automatiske indkomstregulerings betydning i forhold til den inflatoriske udvikling belyst. Ja, hvorfor har vi nu det? Ministeren vil gerne lægge det op til, at dette fra vor side skulle være et forsøg på at vende diskussionen imod nogle grupper eller noget i den retning. Det vil jeg gerne tage afstand fra, det er ikke meningen og ikke hensigten.

Når vi imidlertid har anset det for rigtigt og nødvendigt specielt at fremhæve, at undersøgelsen måtte omfatte spørgsmålet om, hvorvidt den særlige danske form for automatisk indkomstregulering beforder en særlig dansk inflation, har det sin begrundelse i, at denne automatiske indkomstregulering i den offentlige diskussion og i den politiske diskussion ligesom har været en hellig ko, ligesom har været et tabu, som det næsten var en eller anden statsforbrydelse at røre ved. Man har jo almindeligvis ikke længere tilsvarende automatiske indkomstreguleringer i andre lande, heller ikke i dem, det er naturligt at sammenligne med, og det må derfor være rimeligt at sikre sig, at vi får en belysning heraf. Jeg vil gerne sige til den højtærede minister og til det høje ting, at venstre så lidt som noget andet parti her i salen har ønsker om at tilrettelægge en politik, der er vendt mod andre.

Det er da ganske klart, at licitation, avancer o. s. v. er spørgsmål, der også er relevante, men forskellen er jo den, at det høje ting behandler disse spørgsmål. Tinget behandler problemet vedrørende licitation, tinget behandler problemet om indseende med priser og avancer o. s. v. Tinget har behandlet dem mange gange, og der er foretaget og foretages til stadighed undersøgelser med hensyn til grundlaget for pris- og avanceberegningen, og vi har ikke modsat os det — tværtimod er vi interesseret i at få konkurrencen til at virke og virke med rimelige liberale midler, fordi det er den bedste indkomstregulator, vi har, men man har ikke foretaget tilsvarende undersøgelser af den automatiske indkomstregulerings betydning. Det spørgsmål, vi derfor stiller os, og som alle må stille sig, er dette: er den automatiske indkomstregulering altid til

gavn for dem, der får deres indkomst reguleret? Eller er det sådan, at ordningen i stor udstrækning virker på den måde, at reguleringen, som jo også omfatter folketingsmedlemmernes vederlag, under visse forudsætninger uden videre beforder tilsvarende omkostnings- og prisstigninger, således at ingen lønmodtager, der får sin indkomst reguleret, har gavn af den del af indkomstreguleringen, der fører dette resultat med sig?

Lønmodtagerne er måske dem, der har stærkest interesse i, at den indkomststigning, der tages fra dem igen i form af tilsvarende højere priser og tilsvarende højere skatter, ikke udbetales. Om den del af indkomstreguleringen, der kan bevares som dækning for prisstigninger m. v., er tilstrækkelig, er et andet spørgsmål; det er derfor, vi beder om at få problemet undersøgt. Vi har ikke et bestemt standpunkt til problemet. Jeg vil i det hele taget advare imod bestemte standpunkter her, for formålet med undersøgelsen er netop, om jeg så må sige, at give god næring til en drøftelse uden på forhånd at have bestemte konklusioner.

Vi har altså blot villet sikre os, at fordomme og tabuer, der somme tider har hindret en sund drøftelse og undersøgelse, ikke får lov til fortsat at virke. Jeg tror, at sagligt må den højtærede minister give mig ret, men jeg tror, den højtærede minister hænger lidt fast i nogle af de tabuforestillinger, der kan være besværlige.

Hvis jeg var økonomiminister, ville jeg egentlig føle mig meget ængstelig over for det, der foregår. Vi ved, at hvis julipristallet stiger lige så meget, som aprilpristallet gjorde, kommer to dyrtidsportioner til udbetaling pr. 1. juli. Den højtærede finansminister har i sit 2-årige budget regnet med en så stærk inflation, at der skal ske regulering hvert halve år, d. v. s. en inflatorisk udvikling på mellem 5 pct. og 6 pct., måske snarere 6. Der er desværre meget, der tyder på, at finansministerens skøn ikke ligger i underkanten. Enhver med ansvar over for dansk økonomi må føle sig ængstelig, og derfor henstiller jeg til den høje regering virkelig at vise vilje til at lade foretage en undersøgelse, som er saglig, som ikke tjener partipolitiske interesser, ikke er udsprunget af de fordomme, der i for høj grad har be-